

Sygn. akt V GC 616/14 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w P.

o zapłatę 3 000,00 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25.08.2014 r. sygn. akt V GNc 1098/14 upr, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 000,00 zł (trzy tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05.01.2014 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 717,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

K. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe (...) w L. reprezentowany przez radcę prawnego w pozwie skierowanym przeciwko „**(...) Sp. z o.o. w P.**” wniosła o zasądzenie kwoty 3.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05.01.2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania sądowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 21.11.2013 r. zawarł z pozwaną spółką umowę której przedmiotem było wykonanie i zamontowanie stolarki okiennej za kwotę 5.552 zł. W dniu zawarcia umowy pozwana wpłaciła kwotę 500 zł tytułem zadatku. Po wykonaniu usługi powód w dniu 30.12.2013 r. wystawił fakturę na kwotę 5.052 zł i w tym dniu pozwana zapłaciła gotówką kwotę 2052 zł. Zatem do zapłaty pozostała kwota 3.000 zł, którą pozwana miała uiścić przelewem. Kwoty tej jednak nie uiściła stąd została wezwana do zapłaty. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział V Gospodarczy w sprawie V GNc upr 1098/14 w dniu 25.08.2014 r. wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** zgodny w żądaniem pozwu.

W **sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty** (k.23) pozwana spółka zaskarżyła to orzeczenie w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Podniosła zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze. Zarzuciła, że nie ma zaległości wobec powoda, nie zawierała z powodem żadnej umowy na wykonanie usług i wskazała na brak istnienia zobowiązania.

W odpowiedzi na **sprzeciw od nakazu zapłaty** (k.32) powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami.

(bezsporne)

W dniu 21.11.2013 r. strony zawarły umowę której przedmiotem było wykonanie i zamontowanie stolarki okiennej za kwotę 5.552 zł. W dniu zawarcia umowy pozwana wpłaciła kwotę 500 zł tytułem zadatku.

Po wykonaniu usługi powód w dniu 30.12.2013 r. wystawił fakturę na kwotę 5.052 zł i w tym dniu pozwana zapłaciła gotówką kwotę 2.052 zł. Zatem do zapłaty pozostała kwota 3.000 zł, którą pozwana miała uiścić przelewem. Strony odnotowały te okoliczności na fakturze. Kwoty tej jednak pozwana nie uiściła stąd została wezwana do zapłaty. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

(umowa k.6, faktury VAT k.7, wezwania do zapłaty k.8-9, przesłuchanie powoda k.42-43)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód w całości dowiódł w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów i przesłuchania powoda zasadność swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnej, żądanej kwoty. Wypełnił zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaoferowane przez powoda były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniła tego również pozwana. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie. Były one spójne z treścią przesłuchania powoda i wobec tego Sąd w całości jego twierdzeniom przydał walor wiarygodności. Istotne jest, że wszystkie podpisy reprezentującego pozwaną spółkę R. S.były w aktach sprawy analogiczne (zarówno w jego pismach procesowych, jak i na spornej umowie i fakturze) zatem Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do ich autentyczności.

W niniejszej sprawie strony w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw zawarły ze sobą umowę której przedmiotem było wykonanie i zamontowanie stolarki okiennej. Powód oczekując w zamian zapłaty stosownego wynagrodzenia wykonał dla pozwanej usługę remontowo-budowlano-montażową (k.6). Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Jak natomiast stanowi art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Istotne przy tym jest, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty przeczyła zawarciu umowy przez strony zatem istnieniu roszczenia. Z twierdzeniami tymi nie sposób się zgodzić, albowiem przeczy im zaistniały w niniejszej sprawie stan faktyczny. Zważyć bowiem trzeba, że pozwana nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń powodowi co do wykonanej usługi. Jej wykonanie było niewątpliwie zgodne z zamówieniem pisemnym złożonym przez stronę pozwaną. Zasady obrotu gospodarczego jednoznacznie wskazują, że gdyby pozwana otrzymała stolarkę nie zamawianą, bądź niezgodną z zamówieniem to interweniowałaby w celu wyjaśnienia sytuacji. Przedstawiłaby również wnioski dowodowe z dokumentów w tym zakresie. Tymczasem pozwana odebrała zrealizowane przez powoda zamówienie i nie wykazała aby jego prawidłowość kwestionowała. Co więcej, również po otrzymaniu od powoda faktury VAT strona pozwana nie negowała zasadności jej wystawienia, ani jej treści, a co więcej zapłaciła częściowo kwotę z tejże faktury. Zważyć

również trzeba, że pozwana przed złożeniem sprzeciwu od nakazu zapłaty nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń powodowi co do wykonanej usługi, w tym nie odpowiedziała na skierowane doń wezwania do zapłaty. Zatem oczywistym w ocenie Sądu było, że strony łączyła umowa, która w sposób należyty została wykonana przez powoda. Stąd powód zasadnie wystawił sporną fakturę VAT. Skoro zaś z tego tytułu powód po odjęciu uiszczony przez pozwaną kwoty 500 zł tytułem zadatku i 2052 zł tytułem części wynagrodzenia domagał się pozostałej sumy 3.000,00 zł należało ją zasądzić na jego rzecz.

Sąd miał przy tym na uwadze, że strona pozwana dokonując w dniu 30.12.2013 r. częściowej spłaty swojego zobowiązania wobec powoda dokonała de facto uznania roszczenia. Wskazać w tym miejscu należy, że powszechnie przyjmuje się zarówno w judykaturze jak i doktrynie, że uznanie długu może nastąpić albo poprzez uznanie właściwe (np. złożenie oświadczenia woli wyrażające wprost uznanie ściśle określonego długu) albo poprzez uznanie niewłaściwe tj. takie zachowanie dłużnika, które pozwana na przyjęcie, że potwierdza on istnienie określonego zadłużenia wobec wierzyciela. Częściowa spłata zobowiązania w stopniu oczywistym wskazuje zdaniem Sądu na okoliczność tzw. niewłaściwego uznania roszczenia.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. wobec terminu płatności wskazanego na spornej fakturze.

Sąd podczas rozprawy w dniu 26.02.2015 r.:

- oddalił wniosek strony pozwanej o przekazanie sprawy sądowi właściwemu wg właściwości ogólnej ponieważ był bezzasadny w świetle art. 34 k.p.c.,
- pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej wobec jej niestawiennictwa albowiem była wezwana prawidłowo (o czym świadczy potwierdzenie odbioru k.39) na rozprawę pod takim rygorem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwanego do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 717 zł albowiem powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 100 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 600,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.